

“Stå fast” men kun for nogle: USA’s dobbeltmoral om selvforsvar og den palæstinensiske kamp

Hvis nogen bryder ind i dit hjem, har du så ret til at forsvare dig?

I USA er svaret utvetydigt: **Ja**. I snesevis af stater tillader “Stand Your Ground”-love individer at bruge dødelig magt til at beskytte deres ejendom og liv – selv i offentlige rum og selv når tilbagestrækning er en mulighed. Men når palæstinensere, hvis land har været besat og hvis hjem er blevet ødelagt i over syv årtier, forsøger at modstå denne vedvarende vold, nægtes de ikke kun den samme moralske overvejelse – de bliver stempet som **terrorister**. Denne modsigelse ligger i hjertet af en af de mest åbenlyse hyklerier i moderne international politik.

Historisk kontekst: Konfliktens koloniale rødder

Uretfærdigheden begyndte ikke i 1967, 2000 eller 2023. I slutningen af det 19. århundrede, midt i fremvæksten af europæisk nationalisme og antisemitisme, opstod **den zionistiske bevægelse** med målet om at skabe et jødisk hjemland. I 1897 erklærede **den første zionistiske kongres** formelt sin hensigt om at etablere dette hjemland i **Palæstina**, som dengang var en del af det osmanniske rige. På det tidspunkt var Palæstina hjemsted for en overvejende arabisk befolkning, og hebraisk blev primært brugt som et **liturgisk sprog**, ikke et talesprog. Den jødiske tilstedeværelse var minimal, begrænset til små landbrugsbosættelser og spredte samfund.

Alt ændrede sig med fascismens opkomst i Europa. I 1930’erne og 1940’erne, da jøder flygtede fra nazistisk forfølgelse, immigrerede titusinder til **det britiske mandat Palæstina**, hvilket skabte en dramatisk demografisk ændring. Spændingerne eksploderede. Jødiske paramilitære grupper som **Irgun** og **Lehi** (Stern-banden) udførte handlinger, der i dag ville blive klassificeret som **terrorisme**: bombninger af arabiske markeder, mord på britiske embedsmænd og angreb som bombningen af **King David Hotel** i 1946, der dræbte 91 mennesker. De myrdede også **Lord Moyne**, den britiske statsminister i Kairo, og bombede **den britiske ambassade i Rom**.

Disse voldskampagner gjorde det britiske styre uholdbart. I 1947 overdrog Storbritannien mandatet til det **nyligt dannede FN**, som foreslog en delingsplan. På trods af at de kun udgjorde **30 % af befolkningen** og ejede **kun 7 % af jorden**, blev den jødiske befolkning tildelt **56 % af Palæstina**. Utilfredse zionistiske militser iværksatte en voldelig kampagne for at fordrive så mange palæstinensere som muligt. Resultatet var **Nakba** – eller “katastrofen” – hvor **mere end 750.000 palæstinensere blev fordrevet**, og **over 500 landsbyer blev ødelagt** for at skabe den nye stat Israel.

International ret og retten til at modstå besættelse

Ifølge international ret betragtes Israels tilstedeværelse på **Vestbredden**, i **Østjerusalem** og tidligere i **Gaza** som en **militær besættelse** – en juridisk status med specifikke forpligtelser. **Fjerde Genève-konvention** og **Haag-reglerne** forbyder udtrykkeligt:

- **Permanent erhvervelse af besat jord**,
- **Overførsel af besættelsesmagts befolkning** til det besatte område (dvs. bosættelser),
- Og **udnyttelse af naturressourcer** til fordel for besættelsesmagten.

Den Internationale Domstol (ICJ) bekræftede dette i 2004 og erklærede, at Israels mur og bosættelser var ulovlige, og at Israel overtrådte internationale forpligtelser. **Besættelsesmagten** er forpligtet til at beskytte **civilbefolkningen**, ikke at udsætte den for militær lov, nedrivning af hjem, udgangsforbud og bevægelsesrestriktioner i apartheid-stil.

Desuden anerkender international ret retten for folk under **kolonial dominans og udenlandsk besættelse til at modstå**, herunder gennem væbnet kamp. **FN's Generalforsamlings resolutioner 3246 (1974)** og **37/43 (1982)** bekræfter:

“Legitimiteten af folks kamp for uafhængighed, territorial integritet og befrielse fra kolonial og udenlandsk dominans med alle tilgængelige midler, herunder væbnet kamp.”

Dette er ikke en blankocheck for vold – modstand skal stadig overholde international humanitær ret – men det bekræfter, at **retten til at modstå besættelse er lovlig**. Alligevel bliver palæstinensere, der udøver denne ret, næsten altid stemplet som **terrorister**, mens besættelsesmagten modtager militær støtte og diplomatisk dækning.

Den fortsatte Nakba: Etnisk udrensning med andre midler

Selvom Nakba ofte huskes som en engangsbegivenhed i 1948, er det i virkeligheden en **vedvarende proces**. I dag forbliver **over 7 millioner palæstinensere flygtninge eller internt fordrevne**, nægtet deres internationalt anerkendte **ret til at vende tilbage**, som bekræftet i **FN-resolution 194**. Israel fortsætter med at håndhæve denne benægtelse, selv mens de tildeler automatisk statsborgerskab til jøder fra hele verden under sin **hjemvendingslov** – uanset om de eller deres forfædre nogensinde har boet i Palæstina.

På **den besatte Vestbred** er fordrivelsesprocessen aktiv og intensiveres. Bevæbnede israelske bosættere udfører rutinemæssigt **pogrom-lignende angreb** på palæstinensiske landsbyer, ødelægger afgrøder, blokerer veje, brænder hjem og angriber familier – ofte under beskyttelse eller ligegyldighed fra den israelske hær. Disse angreb er ikke isolerede eller useriøse handlinger; de er en del af en bredere statsstøttet strategi for **gradvis etnisk udrensning**, der sigter mod at udlette den palæstinensiske tilstedeværelse fra jorden.

I **2024** udstedte **Den Internationale Domstol** en historisk udtalelse, der erklærede, at:

- Alle **israelske bosættelser på Vestbredden er ulovlige**,
- Israel skal **evakuere og nedrive** dem,
- Og skal **kompensere palæstinensere** for ødelagt ejendom og stjålet jord.

Israel har **ignoreret denne dom** og i stedet accelereret bosættelsesbyggeriet. USA – på trods af sin påståede forpligtelse til international ret – har fortsat med at tilbyde **ubetinget militær og politisk støtte**, hvilket beskytter Israel mod meningsfulde konsekvenser.

USA's dobbeltmoral om selvforsvar

Ingen steder er dette hykleri mere åbenlyst end i sammenligningen mellem USA's indenrigspolitik og dens udenrigspolitik.

I hele USA tillader **Stand Your Ground-love** borgere at bruge dødelig magt til at forsvare sig selv eller deres ejendom. I mange stater er der **ingen pligt til at trække sig tilbage**, og domstole favoriserer ofte selvforsvarsnarrativet, selv i tvivlsomme tilfælde. Amerikansk kultur hylder dette princip som fundamentalt for frihed – retten til at forsvare sit hjem, familie og jord mod enhver ubuden gæst.

Men når palæstinensere forsøger at gøre præcis det samme – når de **står fast** mod bevæbnede bosættere, besættelsesstyrker, nedrivning af hjem og jordtyveri – forsvares de ikke. De **demoniseres**. De kaldes terrorister, målrettes af droner, sanktioneres, fængsles uden retssag og dræbes.

Hvad siger det om amerikanske værdier, når:

- En husejer i Texas hyldes for at dræbe en ubevæbnet indtrænger,
- Men en palæstinensisk landmand, der forsøger at beskytte sin olivenlund mod bosættere, bliver stemplet som militant og anholdt?

Dette er ikke en fejl i logikken; det er en funktion af **politisk bekvemmelighed**. USA forsvaret ikke retten til selvforsvar universelt – de forsvaret denne ret, **når den stemmer overens med deres strategiske interesser**, og nægter den, når den truer dem.

Denne selektive moral gør det muligt for Israel at gennemføre en årtier lang kampagne af ekspropriation, mens de præsenterer sig selv som offeret – og for palæstinensere at blive gjort statsløse, stemmeløse og kriminaliserede for at modstå.

Konklusion: Et spejl for amerikanske værdier

USA kan ikke fortsætte med at gøre krav på retfærdighed, lov og selvforsvar, mens de **finansierer, bevæbner og forsvaret et apartheid-regime**, der åbenlyst trodser international ret og voldeligt undertrykker en oprindelig befolkning.

Hvis **selvforsvar** er en ret, skal den anerkendes som en ret for alle mennesker – **ikke kun for bosættere i Florida, men for hyrder i Hebron**; ikke kun for forstadshusejere, men for flygtninge, der lever under belejring i Gaza.

Indtil USA tilpasser sin udenrigspolitik til de principper, de hævder at opretholde indenrigs, vil de forblive medskyldige i den uretfærdighed, de hævder at afsky.

Nakba fortsætter. Og det gør kampen for at stå fast også.